

Leerrede over Colossensen 1: 12 en 13, uitgesproken op Woensdagavond, 24/11/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 132: 9 Want Sion is van God begeerd,..
10 'k Zal Sions, 'k zal der armen spijs..

Lezen - Colossensen 1

Voorrede.

Wij lezen in de 68ste Psalm van de berg Basan dat het een berg Gods is. Hij had grote bekendheid. Wij lezen ook bij de profeet Amos, toen God het volk daar aanspreekt als grote zondaars: "Hoor dit woord, gij koeien van Basan"; dik en vet in hun zonden. Ziende daarop, dat de koeien die te Basan weidden, geen reclame nodig hadden. Dat was een uiterst vruchtbare plaats, geheel in tegenstelling tot de berg Sions, want dat was een dorre, kale, onvruchtbare berg. Daar kon geen koe op weiden. Nochtans, tot spijt van Basans hemelhoge berg, heeft God de berg Sions verkoren.

Gewis, dat moet toch wel een diepere en geestelijke inhoud en beduidenis hebben. Dat moet wel zien op de kerk en gemeente Gods, zoals die, door Gods Geest verlicht en ontdekt, zichzelf leert kennen als totaal onvruchtbaar, dor, droog, dood, dat er niets en ook letterlijk totaal niets bij hen is wat Gode aangenaam of welgevallig kan wezen, waaruit God hen kan begeren. Het moet dus een hogere oorzaak hebben waaruit God Zijn Sion bemint, en Zijn Sion door God begeerd is. Van de koningin van Scheba lezen wij ook, toen zij met een zeer zwaar heir te Jeruzalem kwam, om Salomo met raadselen te verzoeken, en er niets voor hem verborgen was, daar hij haar alles verklaarde wat in haar hart was, en zij het staan van zijn knechten en dienaren, en zijn opgang tot het huis des HEEREN zag: "zo was er in haar geen geest meer". En dat zij toen begon te spreken tot de koning: "Omdat de HEERE Israël in eeuwigheid bemint, daarom heeft Hij U tot koning gesteld om recht en gerechtigheid te doen". Maar, dat was eerst, toen er geen geest meer in haar overbleef. Willen wij nu die verborgenheid, dat God Zijn Sion bemint recht en grondig verstaan, gelijk wij zongen:

Want Sion is van God begeerd, ...

dan zou eigenlijk onze geest er eens uit moeten gaan. Anderszins blijven wij nog tobben met, wat wij uit onze afkomst in ons hebben. Wij willen toch steeds en telkens weer enige waardigheid hebben, en handelen daaruit naar eigen licht en inzicht, dus niet uit God. Maar waar wij ophouden, waar onze geest er aan gaat, daar kan van de geest Gods openbaar worden, en ons de verborgenheid des Koninkrijks ontdekken en openbaren.

Dan komt voor de dag de eeuwige soevereiniteit Gods en de vrijmacht Zijner uitverkiezende zondaarsmin; niets van een mens er bij, alleen omdat het de reine en de lieve wil Godes is. Hij wil Zijn Naam heerlijkheid aandoen, door zondaren te roepen en te trekken door Zijn Geest en Woord, ze in Zijn gunst en gemeenschap herstellen. De heerlijke werken van Zijn almacht en van Zijn genade hun eigen te maken, en Zich als uit te spreken zoals Hij is: de God aller barmhartigheid, goedertierenheid en genade in Jezus Christus. En wonderlijk is het in dat Sion: te armer zij in zichzelf zijn, te meer kunnen zij ervaren wie God is. Te meer zij zelf "niets" zijn, te meer kan openbaar worden "God alles".

Dat dan ook bij ons in zuiverheid de beleving zou zijn, dat er bij ons niet in het allerminste is waarom God zulk een grote liefde en barmhartigheid aan ons bewijst, maar dat de oorsprong daarvan in Zijn Wezen is, opdat dat ons dan kan stemmen alsook vormen naar de wil Gods in hartelijke dankbaarheid, om zulk een God lief te hebben, aan te hangen, te dienen, te vrezen met een volkomen hart. Ik vraag dan ook tot dat einde uw aandacht voor het Woord en het getuigenis Gods. Zoeken wij dan echter vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst:

Het woord waartoe wij uw aandacht vragen vindt u in het u zoëven gelezen 1ste hoofdstuk van Paulus' zendbrief aan de Colossensen. Ik lees daarvan het 12de en het 13de vers. Ik noem U Colossensen 1: 12 en 13, waar Gods Woord aldus luidt:

- 12. Dankende den Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft, om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht;*
- 13. Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde.*

Leerrede.

De apostel spreekt zich hier in de grootste gemeenzaamheid uit tot die gemeente te Colosse. Immers, hij spreekt hier: "Dankende den Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft", en wat er verder staat. Dat sluit dus in; mij en u. Hoewel de apostel op een bijzondere wijze tot bekering en tot het apostelschap gebracht is, spreekt hij niet onderscheidend, in het allerminst niet, dat hij iets aparts, iets bijzonders, heeft boven de gemeentenaren in het werk van bekering, maar hij stelt daar zowel de één als de ander waar genade gewrocht is op één en dezelfde lijn.

Hij zegt: "de Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft. De inhoud daarvan is dan, dat zowel Paulus, die toch een jood was, dus Abrahams zaad, naar de belofte een erfgenaam, als zij, die heidenen waren - als het gaat over de kennis Gods (dus beiden, zowel Joden als heidenen) - in een staat van totale vervreemding zijn, en van nature onbekwaam om deel te hebben in het rijk van Christus en in de erfenis der heiligen. Ik leg daar speciaal de nadruk op, omdat wij mensen zijn, die zo gereed staan om naar anderen te kijken, die wij wel geschikt achten om genade en aanneming bij God te verkrijgen.

Want waar enige ontdekking is omtrent onszelf, dan kunnen wij bij onszelf niets anders zien dan verkeerdheden en ondeugden, en dan bezien wij bij een ander onwillekeurig nog wel deugd, nog wel iets goeds, in tegenstelling met ons. De één moet verachtelijk van zichzelf spreken, en ziet onwillekeurig naar een ander; die is wel uitnemender dan ik.

Maar iemand die geen kennis heeft van zichzelf, die ziet bij zichzelf wel deugden en goed werk. Die staat onwillekeurig boven een ander, en kijkt uit de hoogte neer op een ander. Ziet bij een ander, wat niet deugt, en bij zichzelf het goede. Laten wij acht geven op die zaken, want dat is tot ons nut. Als wij merken, dat iemand boven anderen staat, dan kunnen wij zeggen; hij ziet niet veel van zichzelf, anders zou hij het wel laten.

Maar wanneer iemand een plaats moet innemen beneden een ieder, dan kan men zeggen; een mens doet dat van nature niet, dus dat is zeker iemand die moet beleven wat in zijn hart is, die moet beneden een ander gaan staan. Daarom leg ik daar de nadruk op, dat Paulus, Joden en heidenen op dezelfde plaats brengt. Heeft dus Paulus nodig gehad om bekwaam gemaakt te worden, zo hebben de heidenen dat ook nodig gehad. Dat is dan een werk Gods. Zo drukt de apostel het uit. Hier valt dan aanstonds - bij de opening van deze tekst - al gelijk weg alle werk van een mens.

God maakt de mensen bekwaam. Een mens kan zichzelf niet bekwaam maken.

Als wij zelf werkzaam zijn om dat te doen, bewijst het, dat er niet het nodige licht is. Want zo wij het zelf doen, dan stellen wij ons op de plaats van Eén Wiens werk het is, waar Paulus van zegt: "Die maakt ons bekwaam".

Toe, kijke een iegelijk voor zich eens na hoe hij aan de binnenkant gesteld is. Wanneer het is, dat wij zelf aan het werk zijn: ja, een mens kan toch zo niet gaan sterven zoals hij geboren is, want, oh vreselijk, dat is dan voor eeuwig kwijt, verloren, en dat zal toch wat zijn om zo te moeten vallen in de handen van een levende God, en daaruit zelf aan het werk gaat, zelf aan het doen, dan zullen wij dit kunnen gewaarworden, dat zo lange tijd als onze eigen werken ons nog enige bevrediging geven, met: ik geloof, ja, dat ik nog wel mijn best heb gedaan, en 'Heere' zeg ik dan soms; 'U ziet het hart, en de begeerte ligt er', dat kan soms enige voldoening geven, maar daar verandert niets mee.

Dus die voldoening raken wij ten laatste kwijt, en wij blijven in onze zonden steken, want die gaan door. Bij alles verandert er niets, wij blijven precies dezelfde.

Wat zullen wij dan gewaarworden? Dat er een duisternis over ons is, ja dat wij die duisternis wel als kunnen tasten. Er staat dan ook: "Wij tasten naar de wand, gelijk de blinden". Moet ons dat verwonderen, dat het alzo is, en dat wij als een blinde naar de wand tasten? Neen. Waarom niet? Wel, wij nemen niet de plaats in voor God die wij moeten innemen. Wij horen het Evangelie, en wij horen de woorden Gods, maar wij doen ze niet. Nu halen wij zelf die duisternis over onze ziel. Want nergens in de Schriftuur is er sprake van, dat wij onszelf moeten bekwamen tot de gemeenschap met God en tot inzetting in het Koninkrijk.

Ons wordt wat anders geleerd. Ons wordt geleerd: "Vraagt naar den HEERE en Zijn sterkte; zoekt Zijn aangezicht geduriglijk". Want wij hebben dat wel te onderscheiden, of wij zelf werkzaam zijn met de zonde te boven te komen, ons leven te verbeteren en te veranderen, ons Gode aangenaam en welgevallig te maken, of dat het is, dat wij aanpakken dat wij één stuk verderf en verkeerdheid zijn. Van onze hoofdschedel af tot onze voetzool toe, een mens in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren, waar Jezus van zegt: "maakt de boom goed, dan is ook zijn vrucht goed".

En als wij nu de boom niet kunnen veranderen, wat moeten wij dan te tobben met aan de vrucht te modderen. Dat kan Gode niet welgevallig zijn. Dat is werken, en door de werken der wet wordt geen vlees gerechtvaardigd. Maar nemen wij aan van die staat van onze ellende, waarin wij ten onder moeten gaan en de eeuwige dood moeten sterven, dan komen wij op een ander terrein. Dan zal dat ongeluk, die ellende, ons uitdrijven, om te doen wat ik zo-even zei: om te vragen naar den HEERE en Zijn sterkte, om Zijn aangezicht te zoeken.

Niet; ik zal nog eens proberen een gebedje te doen, ik zal nog eens proberen of ik bij God kan komen. Neen, zo bedoel ik het niet. Maar de kennis van ons ongeluk en onze ellende drijven ons naar God.

Wij zouden het zó kunnen zeggen; de kennis van onze staat, het gevoelen van onze zonde en van de jammer waarin wij ons bevinden, gaan zich uitspreken tot God.

En dat is, wat ons het Evangelie leert, dat kunnen wij door heel de Schriftuur heen vinden, hetgeen God van ons wil. Is het dan, dat God ons bekwaamt en bekwamen wil om ons bidden? Neen. Want dan zouden wij verdiensten hebben, dan zouden wij waardigheid hebben. God handelt op dit benedenrond in Zijn uitverkiezende zondaarsmin- en liefde. Maar nu zijn wij redemachtige schepselen, begaafd met kennis, verstand en oordeel, wij zijn geen dode stokken en blokken, zoals Love zich uitdrukt, maar redemachtige schepselen, en daar staat van: "Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe.

Dat is niet zo; dat God daarin te kennen geeft, als je nu genoeg bidt, dan zal Ik het doen. Dan zou het nog verdienste insluiten. Wij kunnen God niet bewegen! Niet in ons werken, maar ook niet in ons bidden. Behoeft dat? Neen, want God is bewogen. De zaak is echter, dat wat God Zelf in Zijn vrijmacht wil werken, daar wil Hij om gebeden zijn.

Hoe werkt nu de Vader?, daar Paulus hier zegt: "Dankende den Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft". Dus hij spreekt hier over God de eerste Persoon, de Vader. Die werkt in Christus, en doet dat door Zijn Geest en Woord. Niet daarbuiten. Nu behaagt het God om door de dwaasheid der prediking zalig te maken die geloven. Want waar het Woord wordt gepredikt en het ingang vindt in het hart, daar komt vooreerst dit op de voorgrond, dat buiten de genade onze staat een reddeloze en hopeloze staat is. Genade zou alles kunnen daarstellen, als dat niet het geval is, is het kwijt. Dat is als het Woord ingang gaat vinden.

Want er staat geschreven: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen". Al heb ik dan maar één zonde, dan staat mijn oordeel vast. En wij hebben niets dan zonden! Wordt het Woord dan voor ons het Woord van God, dan is dat zó in het hart; het wordt genoemd "overtuiging".

Niet in deze zin: ik geloof dat wel, neen! Maar in het hart dermate overtuigd; al kwam heel de wereld vertellen dat het zo niet was, dan zegt men: het is zeker, ik gevoel het in mij, ik ben overtuigd.

Dat is de macht van het Woord. Zulk een macht is niet tegen te werken. Waar dat ingang vindt, breekt alles af, en voert daar heerschappij. Nu is het, dat zulk een mens uit de armoede gedreven wordt om de toevlucht te nemen en gaat vragen "naar den HEERE en Zijn sterkte".

Gaat vragen naar God, Die spreekt: "Op uw noodgeschrei, doe ik grote wonderen". Die in daden wil bewijzen, ons te willen beantwoorden in onze belangen en behoeften, zodat wat in het Evangelie vervat is - de verborgenheid tot zaligheid, in beantwoording van onze ellende - zo helder, open en klaar naar voren kan komen, ja heel dat werk des heils en van zaligheid, dat wij verbaasd, verwonderd zijn: daar is uit God een werk van heil.

Ik kan zalig worden zonder werken, verdiensten of waarde, en dat is een werk uit God (Die is de Auteur) in Christus (Die is de Middelaar), en dat wordt door die Geest gewerkt, middelijk door de verkondiging des Woords. Men is verbaasd, verwonderd. Dat heeft men nooit kunnen denken.

Wat doet nu dat werk? Dat pakt het hart in. Wij kunnen wel zeggen, dat verovert het hart als het ware, waaruit zulk een mens gaat zeggen; als ik dat niet krijg (want ik zie er het leven in) dan ben ik nu al ongelukkig, en dan nog eens voor eeuwig. Dat is dus wat anders dan, dat men met ervaring het gelukkige mens gaat worden. Want als men het gelukkige mens kan worden met ervaring van hetgeen er is, dan gevoelen wij zó wel; daar is geen noodzakelijkheid, en die komt er in zulk een weg ook niet, om deel te hebben in de erve die Jezus Christus voor al Zijn heiligen verdiend heeft, de erfenis van genade, zaligheid en eeuwig leven.

Maar wanneer wij met de wetenschap, met de openbaring van de werken Gods, de ongelukkigen gaan worden, en er van moeten gaan zeggen: Oh God, daar kan ik niet buiten, dan ben ik nu al ongelukkig, ja en dan nog eens voor eeuwig. Wat spreekt zich daarin uit? Dat men de genadeleer gaat onderscheiden. Want die in Jezus Christus is, die is een nieuw schepsel, dan is het oude voorbijgegaan, dan is alles nieuw geworden.

Maar is men niet in Jezus Christus, dan is men, ook met de openbaring van dat werk, al is het dat dat het hart als verovert en inpakt, toch buiten Christus, een oud schepsel, en onder de wet, dus ... ook onder de vloek. Die zaken zijn niet anders. Het is één van beide: men is in Christus of buiten Christus. Daarom heeft een ieder zich te onderzoeken of hij in Christus is of niet, om daar dan rekening mede te houden en daarmede aan de genadetroon bij God gebonden te zijn.

De mens kan zich niet bekwamen, maar nu doet God het op een wonderlijke wijze. Hij brengt openbaar dat Hij zondaren ontvangt en aanneemt, maar Hij doet het alleen in Jezus Christus, op grond van dat werk dat op Golgotha geschied is. Daarbuiten niet. Hij wil ons aannemen, omdat het een volkomen werk is dat op Golgotha geschied is. Maar nu gaat het ook onder een conditie. Twee zaken worden er van ons gevraagd. De eerste zaak is, dat wij ons tot Hem bekeren.

En de tweede zaak is, dat wij in Jezus Christus geloven. Het is uit genade, zeggen wij, maar onder die conditie.

Het eerste dan, de bekering betreffende, is dit: dat wij geen leven meer hebben buiten God, op de kwade weg die van God afleidt. Het tweede, dat wij zo in Christus geloven, dat wij alle werken buiten Christus verwerpen en verachten als van gener waarde. Dat zijn zaken die God van ons vordert. Kan dat? Ja!

Hier staat: "bekwaam gemaakt heeft". Nu wil Hij enerzijds onze zonden stellen in het licht Zijns aanschijs, en aan de andere zijde wil diezelfde Jehova openbaar brengen, wat Hij in Jezus Christus voor ellendige zondaars wil zijn.

Nu moet daarin liefde maar eens liefdes wetsteen worden, en openbaar worden wat bij ons het hoogste is; om in onze natuurstaat te blijven, in zonden en vijandschap, buiten God, òf dat het niet langer kan om in die staat te volharden, en wij voor God in de schuld vallen. "Bekwaam gemaakt". Als er dan genoeg bij ons is van onze zonden en ons oordeel, en genoeg openbaar van Christus en van de genade, dat wij het niet langer kunnen houden buiten God, heus, dan is het toch zo eenvoudig om voor God de schuldige te zijn. Om een schuldige te worden, ja, dat is in een weg van benauwdheid, van druk, van lijden. Maar om bij God te zijn in schuld, dat is niet benauwd meer. Want dat is: "Hij is de HEERE, Hij doe wat goed is in Zijn ogen".

Een mens, die het met God eens is in recht, waar God dus de rechte plaats inneemt, waar Hij als soevereine Majesteit over mag zegevieren en mee mag doen, daarvan kan maken een vat ter ere óf een vat ter onere, dus geheel aan de zijde van God valt - Hij mag met mij doen - die is een onderwerp, die is bekwaam, want die verliest dan alle eigenwaarde, alle eigen recht, die legt af alle ruzie, alle tegenstand en vijandschap tegen God, die onderwerpt zich Zijn Majesteit. Die heeft wel op zichzelf tegen, maar niets meer op God tegen.

Die niets meer op God tegen hebben, en tegen zijn rechten, maar dat die hun loop hebben, die kan op Christus en de genade ook niets tegen hebben. "Bekwaam gemaakt". Het is dan een daad Gods. Dat doet Hij door Zijn Geest en Woord, waarin Hij heerschappij voert. Het is wel ernstig, dat wel; maar wat is er nu ernstiger, om hier onder God de schuldige te worden - dat het een treffen wordt, dat Hij in recht heerschappij voert - of dat wij buiten God blijven leven en in onze zonden gaan? Wat is er ernstiger? Want eenmaal zullen wij toch God moeten ontmoeten. Dan kan het beter hier gebeuren. "Ziet, nu is het de welaangename tijd, ziet, nu is het de dag van zaligheid".

En het is een goede plaats om het met God eens te zijn, en af te leggen wat van ons is. Daarin roemt de apostel, en hij noemt het hier; "Dankende den Vader". Als wij lezen "van God", dan wordt daarin uitgedrukt die doorluchte, heilige en vlekkeloze Majesteit, die Rechter is. Maar door die VADERnaam wordt uitgedrukt Zijn barmhartigheid en grote zondaarsliefde, als Die Zijn Zoon gaf in de dood des kruises, opdat Hij ons als kinderen zou aannemen. Niet alleen als Zijn schepselen, neen, als kinderen.

Zó aannemen, alsof wij van nature Zijn kinderen waren, hoewel wij het worden door wedergeboorte en vernieuwing door de Heilige Geest, en daaruit op grond van Christus' arbeid aanneming verkrijgen. Maar zó doet God, alsof wij het van nature waren. Nu roemt Paulus; "Dankende den Vader".

Hier doet zich aanvoelen een hartelijk, een levend geloof. Niet een dode belijdenis. Maar sprekende over die dingen, van de bekwaammakende, de onderwerpelijke schikking dus, om een onderwerp te zijn voor de genade Gods, roemt hij hier: "Dankende den Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft om deel te hebben in de erve der heiligen", hij voegt er nog bij: "in het licht".

Een erfenis. Jezus Christus immers is door Zijn arbeid, die Hij al van eeuwigheid op Zich had genomen als Borg en als Middelaar, de erfgenaam van alles geworden. Hij getuigt Zelf: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde".

En de Vader heeft al het oordeel aan de Zoon overgegeven. Daar Hij het afschijnsel is van Gods heerlijkheid het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid, heeft God Hem gesteld tot een erfgenaam van alles.

Nu handelt Jezus Christus alzo: daar zij dan als verlorenen Hem van de Vader gegeven worden, opdat Hij ze zou zaligen en dienen, zo maakt Hij ze medeërfgenen. Daarom noemt de apostel het ook: "erfgenen Gods en medeërfgenen van Christus". Hij wordt dan ook genoemd de broederen in alles gelijk te zijn geworden, en wordt ook in het Hooglied genoemd: "Och, dat Gij mij als een Broeder waart".

Nu wil Jezus Christus de oudste Broeder zijn. Hij is de eerstgeborene uit de doden, en nu is Hij de oudste Broeder. Hij is de eigen natuurlijke Zoon van God, en wij worden om Zijntwil tot kinderen Gods aangenomen. Nu horen Christus en Zijn kerk bij elkaar, en dat naar de wil van God.

Erve der heiligen. Wat erven zij? Zij erven en verkrijgen genade, zaligheid en eeuwig leven, om dat hier al te genieten in het geloof, maar straks nog eens volmaakt, volkomen te genieten in aanschouwen. Het wordt ook genoemd "erve der heiligen in het licht", in tegenstelling tot wat er verder staat; "Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis", uit satans macht, in het licht. Christus Zelf noemt Zich te zijn het Licht der wereld, en zij worden genoemd te zijn als een stad op een berg, als een licht dat niet onder een korenmaat moet, maar op een kandelaar. Als Hij nu zegt: "erve der heiligen in het licht", dan is het genoeg openbaar. Is Christus het Licht der wereld, en zijn zij tot dat einde, om hier mede in deze donkere wereld lichtende te zijn, zo is dat gehele genadewerk niet een werk in nacht en duisternis, maar open, helder, klaar; op zulk een wijze dat het niet verborgen kan blijven.

Al is het, dat de ganse macht der hel daarop uit is, om het werk Gods in enig schepsel ten onder te houden en te verdonkeremen, er is niets aan te doen, het moet voor de dag komen.

God wil hier op aarde Zijn Naam verheerlijken, en dat doet Hij door Zijn gezegende werken. Hij brengt dat dan ook genadiglijk voor de dag. Daarom zegt ook Jezus, dat de stenen eer zullen spreken dan dat dezulken zullen zwijgen. Dat moet voor de dag komen, opdat gekend zou worden wat de Heere hier gewrocht heeft.

Dan volgt er: "Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis". Let wel; de apostel noemt satan ook een macht te zijn, waar wij niet gering over moeten denken. Er wordt wel eens zo onderling gezegd: 'het is zo'n domme duivel, hij drijft een mens toch maar tot God'. Ja, het is waar, wij worden onder al wat hij ons brouwt naar God gedreven, maar wij moeten satan maar niet voor zo dom houden. Het is in alle opzichten een macht, en zó geslepen, zó geniepig, zulk een macht door zijn leugens.

Nu, is dat nu zo'n machtsvertoon, leugens? Daar is het mee begonnen, met leugens heeft hij dan zulk een macht uitgeoefend en met leugens heeft hij heel de wereld overwonnen. Hij is begonnen met te zeggen: "Is het ook, dat God gezegd heeft"? En toen hij daarmee twijfel gezaaid had - neen, mens, je zult als God zijn - bleek het, dat hij met zijn leugens zulk een macht uitoefende, dat het eerste mensenpaar, die daar in reinheid stonden, verrijkt met het evenbeeld Gods, van God afviel, en met hun het ganse nageslacht en midden in de dood terecht kwam, onder de tirannieke macht des duivels.

Want het is een tiran, en die tiran - oorspronkelijk een troongeest, maar daar hij het op de hoogste erfenis had gemunt, die God Zijn Zoon had toebedacht, is hij uit de hemel geworpen, en in een duivel verkeerd, met geheel zijn aanhang - oefent zulk een tirannieke macht uit, dat hij de gehele wereld ten onder houdt, hoe dan ook, al is het met leugen, met bedrog, de mensen bezig houdend. Want satan heeft wat te doen! Wij moeten daar niet zo min over denken!

Het ganse Adams geslacht, hoe diep ook gezonken, zijn schepselen Gods, en in een ieder is er werkend van Gods Wezen, al is het gelijk de apostel het bij de heidenen noemt, dat het maar brokstukken zijn, nochtans spreekt hij van het kennelijke dat er is van God. Onze ziel is onsterfelijk, en zó edel, dat onze ziel niet vervuld noch verzadigd kan worden, met hetgeen vergankelijk is, dus ijdel is. Nu blijft er bij de mens, buiten de genade en herstelling in de gunst en gemeenschap met God, leegte zitten. Wij kunnen dit bij kinderen al waarnemen, zij moeten telkens wat anders hebben. Waarom? Er bevredigt niets. Neemt dat nu eens over de lengte en breedte der aarde! Dan heeft satan druk werk, om heel het menselijk geslacht bezig te houden, met allerhand, met vleselijke lusten, plezier, mode, genot. Is het nu een macht of niet? Ja toch!? Om heel de wereld ten onder te houden!

Wanneer iemand naar God gaat vragen, komt zijn macht ook voor de dag. Op alle mogelijke wijzen zoekt hij ons van God af te houden. Wat is er niet nodig, om God en Zijn Woord geloof te geven. Zelfs indien dat zo is, dan is het nog zó - men zegt wel eens, ik ben totaal, helemaal van streek van de grote liefde die op mijn ziel gewerkt heeft; wij lachen, wenen, zingen, bidden, danken, praten, - het is goed en wel gepasseerd of satan begint: je mag de boel wel eens nakijken, zijn die zaken wel zo? Waar is dan op eenmaal de blijdschap? Weg! Eer wij het denken, zitten wij er weer onder. Zo'n tiran is satan.

Daarom zegt de kerk, die daar het oog op heeft: "Zou ook een machtige de vangst ontnomen worden, of zouden de gevangenen eens rechtvaardigen (want wij zijn hem vrij- en moedwillig toegevallen) ontkomen"? En dan is het antwoord: "Alzo zegt de HEERE, Ja, de gevangenen des machtigen zullen hem ontnomen worden, en de vangst des tirans zal ontkomen". God zegt; het is een tiran. Hij zoekt eerst de mens tot de zonde te verleiden, en van God af te trekken, en dan, wanneer wij in de ellende zitten, laat hij zich gelden, en gooit ons alles voor de voeten.

Als het is; ik ben in een staat, daar moet ik uit, dan zet hij alles op haren en snaren om ons verdriet en ellende te berokkenen, kon het zijn ons te drijven tot dingen die niet betamen. Zo'n macht is het. Het wordt genoemd; "macht der duisternis". Een duistere macht. Niet in het licht. Satan strijdt niet met open vizier. Dat doet Christus wel, door het Evangelie. Maar satan doet het als macht der duisternis, in tegenstelling van Christus, met leugen, bedrog, subtiel, laag, gemeen, ons in alles dwarsbomend.

Als het is dat wij naar God en Zijn Woord vragen, dan zoekt hij ons telkens weer op bij- en zijpaden te brengen. Maar wie is er nu machtiger, die vorst der duisternis of die aanbiddelijke Jehova? Daarom staat er: "Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis".

God trekt op zulk een wijze door Zijn Geest en Woord, daar moet satan voor ruimen, ja hoewel hij ons opzet in tegenstand tegen God, en het ons voorstelt alsof wij, als wij bij God komen, vernietigd zullen worden, zo wordt alle tegenstand verbroken. Dat komt doordat God zo sterk is. Nu staat tegenover de macht der duisternis de macht der liefde en genade, ja de almacht Gods, en daardoor geschiedt het dat ellendigen nog worden gebracht tot de kennis en de gemeenschap Gods

Wij lezen hier: "Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde". Dat is dan; als genomen uit het éne koninkrijk, het rijk des satans, en overgezet, overgeplant in een ander. Het éne is het koninkrijk van satan, het andere is dat van Christus, Zijn genaderijk. En dat, zegt de apostel, dat is het werk Gods, Die doet dat, Die zet ons over.

Zo worden vijanden van God en vijanden van Christus gewillig gemaakt. Onwilligen van natuur laten met zich doen. God wil Zijn Zoon eren en geëerd hebben. Waar God Zich nu opmaakt en Zijn rechten doet gelden als Schepper, Zijn recht als Die het recht heeft en bezit, daar moet satan onherroepelijk loslaten, en waar God heerschappij gaat voeren in recht, daar gaat de zondaar onvoorwaardelijk over en raakt satan ons onvoorwaardelijk kwijt.

Wij kijken daar wel tegen aan, tegen God en Zijn recht, maar als God ons uit de wereld trekt, en Zijn recht openbaar gaat worden, ja, we mogen daar verschrikt voor zijn, maar als wij het leren kennen, och, daar gaat in uitblinken dat God zo'n deugdenbeeld is, wij zijn het zó met God eens, ja vallen zó aan de zijde van God, en laten God met ons doen. Wij hebben satan zo lang met ons laten doen, maar dán laten wij God met ons doen.

Hij snijdt ons af in Adam, zodat wij ophouden te bestaan in die oude grond. Hij snijdt ons dus ook af van de zonde, en van de hel. Wij worden losgemaakt uit onze oude staat, en worden gegeven aan Christus, dat Die ons dient. Dat is het wonder der genade; waar alle grond in Adam wegzinkt, en God in gerechtigheid handelt, daar ontvalt ze alle grond in Adam, maar daar zinken zij neer op Christus' lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Dat wordt de grond, daar worden zij totaal overgezet in Zijn rijk, waar Christus de grond en het fundament van is, waar Hij is de Bedienaar des heiligdoms, waar Hij Zelf regeert, ja Zelf alles is.

Dat is onze zaligheid, want Hij heeft van de Vader dát ontvangen, dat Hij ons zou opvoeren van uit het grootste kwaad tot het hoogste goed, zodat Hij ons reinigt met Zijn bloed, dekt met Zijn gerechtigheid, dient met Zijn genade, en voor het aangezicht Zijns Vaders stelt, opdat Die uitspreke wat Hij nog op ons tegen heeft.

En Die zal niets op ons tegen hebben als Hij ons ziet in de arbeid Zijns Zoons, als tot dat genaderijk behorende, maar zal Zichzelf gaan uitspreken om ons in Christus als kind te gaan eigenen en wij zelfs de gelegenheid verkrijgen om die Geest te ontvangen, als onderpand der erfenis, en uit te roepen, Abba, lieve Vader, en die Geest met onze geest getuigt dat wij kinderen zijn, erfgenamen des eeuwige levens. Geheel dus overgezet uit het éne rijk in het andere.

Genoeg dan voor dit avonduur. Ik bid u, geef daar acht op. Dat is het werk Gods. Hij wil doen en daarstellen. Dat wij dan zien, dat wij van onszelf Hem in de weg staan. Want Hij wil werken, dan moeten wij met onze werken opzij. Hebben wij dat geleerd, dat wij dan verder Hem die eer en dat recht toekennen dat Hij met ons doet, want dat is ons welzijn, om dan verder gebouwd te worden in het geloof, gevormd tot de kennis Gods en Zijns Koninkrijks. Gedenke ons daarin God almachtig, om Zijns verbonds en goedheids wil. Amen.

Slotzang. Psalm 32, het laatste vers:

Rechtvaardig volk, verheft uw blijde klanken,...

Zegen.